

Forslag

til

Lov om privat arbejdsanvisning m. v.

Fremsat den 8. december 1967 af *arbejdsministeren*.

§ 1. Arbejdsdirektøren kan efter forhandling med arbejdsnævnet tillade, at personer og foreninger m. v., der efter de hidtil gældende regler har haft tilladelse eller anerkendelse til at foretage privat arbejdsanvisning, fortsat udøver sådan virksomhed, for så vidt der i det enkelte tilfælde skønnes at være behov derfor, og ansøgning indgives inden den 31. marts 1969.

Stk. 2. Arbejdsministeren kan efter indstilling fra arbejdsdirektøren og efter forhandling med vedkommende arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer tillade personer og foreninger at foretage privat arbejdsanvisning inden for enkelte faglige eller stedlige områder, hvor der skønnes at være ganske særligt behov herfor.

§ 2. Tilladelse efter § 1 kan tilbagekaldes, hvis et vilkår for tilladelsen overtrædes. Med mindst 3 måneders varsel kan tilladelsen endvidere tilbagekaldes, når der ikke længere skønnes at være behov for den pågældendes anvisningsvirksomhed.

§ 3. Arbejdsdirektøren fører tilsyn med privat arbejdsanvisning, der udøves i henhold til § 1.

Stk. 2. Arbejdsministeren kan fastsætte nærmere regler for tilsyn med virksomheder og enkeltpersoner, der udlejer arbejdskraft, hvis ansættelse hos udlejeren kun omfatter det enkelte udlejningsforhold.

§ 4. Det påhviler de i henhold til lov om Arbejdsmin. 4. kt. j. nr. 15.1-35.

arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. anerkendte offentlige arbejdsanvisningskontorer at have opmærksomheden henvendt på avertering i dagbladene m. v. om tilbud om arbejde og foretage indberetning til arbejdsdirektøren om annoncer, der må formodes at tilsigte en omgåelse af reglerne i denne lov.

§ 5. Arbejdsdirektørens afgørelser kan inden 1 måned fra afgørelsens meddelelse indbringes for arbejdsministeren.

§ 6. Den, der uden tilladelse efter § 1 foretager privat arbejdsanvisning, straffes med bøde eller hæfte.

§ 7. Loven træder i kraft den 1. april 1968.

Stk. 2. Lov nr. 185 af 20. maj 1933 angående privat arbejdsanvisning med senere ændringer samt lov nr. 53 af 1. april 1891 om fæstevirksomhedens ordning med senere ændringer ophæves. For anvisning af sygeplejersker gælder fortsat reglerne i § 8 i lov nr. 127 af 25. maj 1956 om sygeplejersker.

Stk. 3. Offentlig anerkendelse af eller bevilling til at foretage privat arbejdsanvisning, som i medfør af § 1, stk. 2-4, § 2 samt § 3, stk. 2, i lov nr. 185 af 20. maj 1933 angående privat arbejdsanvisning, jfr. lov bekendtgørelse nr. 191 af 4. maj 1938, er meddelt foreninger, enkeltpersoner, handelskoler, tekniske skoler o. lign., bortfalder den 1. juli 1969. Det samme gælder med hensyn til meddelte bevillinger i medfør af

lov nr. 53 af 1. april 1891 til at drive fæstevirksomhed som fæstemand. De i 1. og 2. punktum nævnte anerkendelser og bevillinger kan tilbagekaldes efter de hidtil gældende regler.

§ 8. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

1. I § 4 i lov nr. 40 af 22. februar 1967 om ændring af lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Om forhøjelse af ydelser, ændring af tilskudsregler m. v.) er det fastsat, at der inden udgangen af 1967 for folketinget skal fremsættes forslag til lov om overgang pr. 1. april 1968 til de offentlige arbejdsanvisningskontorer af de funktioner, der i henhold til lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. påhviler de anerkendte arbejdsløshedskasser med hensyn til kontrol med og anvisning af arbejde til ledige medlemmer.

De problemer, der rejser sig i anledning af denne bestemmelse, har været overvejet nærmere i en af arbejdsministeren nedsat arbejdsgruppe under ledelse af arbejdsdirektøren. Gruppen, der — foruden arbejdsdirektøren — bestod af repræsentanter for Dansk Arbejdsgiverforening, Landsorganisationen i Danmark, administrationsrådets sekretariat, Arbejdsløshedskassernes Samvirke, arbejdsministeriet, arbejdsdirektoratet, Foreningen af kontorbestyrere ved de offentlige arbejdsanvisningskontorer i Danmark og Arbejdsanvisningskontorernes Personales Landsklubber, fik til opgave bl. a. at tage stilling til, hvorvidt der bør ske ændring i loven om privat arbejdsanvisning, og i givet fald at fremkomme med forslag herom. Endvidere blev arbejdsgruppen anmodet om under overvejelserne at have opmærksomheden henvendt på, om den af forskellige vikarbureauer udøvede, med arbejdsformidling bestgædede virksomhed er af en sådan art, at den bør sidestilles med den i loven omhandlede egentlige arbejdsformidling, der, såfremt den ikke er vederlagsfri, kun vil kunne udøves med offentlig tilladelse.

Arbejdsgruppen afgav betænkning den 6. oktober 1967. Betænkningen er optrykt som bilag 2 til det samtidig fremsatte forslag til lov om ændring af lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Ændring af reglerne for kontrol med og anvisning af arbejde til ledige medlemmer af anerkendte arbejdsløshedskasser). Foranstående lovforslag er udarbejdet på grundlag af betænkningen og

er senere i hovedtrækkene tiltrådt af arbejdsgruppen.

Lovforslaget går ud på:

a. Udvidelse af det eksisterende forbud mod privat arbejdsanvisning mod vederlag til også at omfatte vederlagsfri arbejdsanvisning.

b. Begrænsning af de eksisterende bestemmelser om undtagelser fra forbudet.

c. En bemyndigelse for arbejdsministeren til at fastsætte regler om tilsyn med vikarbureauer.

Med hensyn til de ændringer, som betænkningen har givet anledning til at foreslå for så vidt angår loven om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. skal man henvise til det ovennævnte lovforslag og de dertil knyttede bemærkninger.

2. Reglerne om privat arbejdsanvisning findes i lov nr. 185 af 20. maj 1933 angående privat arbejdsanvisning (Rigsdagstidende 1932-33, folketingstidende sp. 38, 1044, 1112, 5392, 5538, tillæg A, sp. 2879, 3187, tillæg B, sp. 1953, tillæg C, sp. 2261, 2389, landstingstidende sp. 1946, 2011, 2083), som ændret ved lov nr. 167 af 13. april 1938 (Rigsdagstidende 1937-38, folketingstidende sp. 1397, 1599, 3365, 3523, 4869, tillæg A, sp. 3001, tillæg B, sp. 577, 1617, 1935, 2131, tillæg C, sp. 237, 1089, 1165, 1227, landstingstidende sp. 640, 941, 946, 1118), og lov nr. 213 af 4. juni 1965 (Folketingstidende 1964-65 sp. 3283, 3574, 5536, 5791, tillæg A, sp. 1873, tillæg B, sp. 801, tillæg C, sp. 621). Den således ændrede lov er optrykt som bilag 1.

Om anvisning af arbejdskraft, der kan sidestilles med det tidligere tyende-begreb, gælder tillige lov nr. 53 af 1. april 1891 om fæstevirksomhedens ordning, som ændret ved lov nr. 17 af 23. februar 1894, lov nr. 127 af 15. april 1930 og lov nr. 213 af 4. juni 1965, jfr. bilag 2. Loven må nu betragtes som betydningsløs, idet lov angående privat arbejdsanvisning har fastsat, at der efter 1. oktober 1933 ikke kan meddeles bevilling til at drive fæstevirksomhed.

Ved foranstående lovforslag foreslås begge disse love ophævet og erstattet af lov om privat arbejdsanvisning m. v.

I denne foreslås — som nævnt — indført et

generelt forbud mod privat arbejdsanvisning. Forslaget er i overensstemmelse med arbejdsgruppens nævnte betænkning, der (jfr. betænkningen side 40) som begrundelse nævner dels det beskyttelseshensyn, der også ligger til grund for den gældende lovs — noget snævrere — forbud mod privat arbejdsanvisning, og dels hensynet til den koncentration og effektivisering af hele arbejdsformidlingsapparatet, der tilsigtes med det samtidig fremsatte forslag til ændring af loven om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. Endelig henviser betænkningen til, at det vil være bedst stemmende med internationale konventioner på dette område at søge mulighederne for at drive privat arbejdsanvisning begrænset.

Regeringen, der kan tiltræde disse synspunkter, er yderligere af den opfattelse, at et principielt forbud mod privat arbejdsanvisning, hvad enten denne sker mod vederlag eller vederlagsfrit, er et nødvendigt supplement til de nævnte foreslåede ændringer i loven om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. Man har derfor ment at burde søge forbudet mod privat arbejdsanvisning skærpet således som nu foreslået.

De samme synspunkter ligger til grund for den nedenfor nævnte begrænsning af lovens undtagelsesbestemmelser.

3. Den gældende lovs muligheder for meddelelse af anerkendelser eller tilladelser, der undtager fra forbudet mod privat arbejdsanvisning mod vederlag, er omhandlet i lovens § 1, stk. 2 og 3, der under visse betingelser giver en direkte ret til anerkendelse, i § 1, stk. 4, § 2, stk. 1, og § 3, stk. 2, der under forudsætning af behov giver mulighed for tilladelse eller bevilling, samt i § 2, stk. 5, der giver ret til efter ansøgning inden for en vis frist at fortsætte driften af et ved lovens ikrafttræden (1. oktober 1933) bestående husgerningskontor.

Det foreslås nu, at samtlige disse anerkendelser og bevillinger bortfalder den 1. juli 1969, dog med mulighed for — under forudsætning af behov — at opnå tilladelse til fortsat virksomhed efter ansøgning, der vil være at indsende senest den 31. marts 1969.

Herudover foreslås det, at arbejdsministeren bemyndiges til at give tilladelse til udøvelse af privat arbejdsanvisning inden for faglige eller stedlige områder, hvor behovet for arbejdsanvisning ikke kan tilfredsstilles på anden måde. Bemyndigelsen tænkes kun anvendt i yderst begrænset omfang.

4. Som det fremgår af arbejdsgruppens betænkning (jfr. side 41-43), har der været overvejende stemning for, at der bør sættes snævre grænser for vikarbureauernes virksomhed. Gruppen har imid-

lertid — på grund af de vanskeligheder, der er forbundet med at afgrænse vikarbureauer fra anden entreprenørvirksomhed — ikke kunnet afgive endelig indstilling om spørgsmålet. Der peges i betænkningen på tre muligheder, nemlig *enten* at spørgsmålet stilles helt i bero på mere dybtgående undersøgelser, end arbejdsgruppen har været i stand til at foretage, *eller* at bureauerne søges sidestillet med privat arbejdsanvisning, hvilket vil sige, at de forbydes, *eller* endelig at der etableres et tilsyn med bureauerne fra arbejdsdirektoratet. De sidste to muligheder forudsætter et kriterium til adskillelse af vikarbureauerne fra anden entreprenørvirksomhed. Dette kriterium opstilles i betænkningen ved en definition af vikarbureauernes virksomhed som „udlejning af arbejdskraft, hvor ansættelse hos udlejer kun omfatter det enkelte udlejningsforhold“.

Regeringen, der er af den formening, at såvel hensynet til beskyttelse af vikarer som hensynet til arbejdsanvisningens effektivitet tilsiger en kontrol fra det offentliges side med virksomheder af denne art, har dog ment at burde være tilbageholdende med hensyn til på det foreliggende grundlag at stille forslag om alt for kraftige indgreb.

Det foreslås derfor, at arbejdsministeren bemyndiges til at fastsætte regler for et tilsyn med vikarbureauer, idet man herved har lagt den af arbejdsgruppen anvendte definition til grund.

Regeringen er dog tillige enig med arbejdsgruppen i, at problemerne i forbindelse med vikarbureauer bør underkastes en dybtgående undersøgelse. En sådan undersøgelse er igangsat, men har ikke kunnet påregnes gennemført inden udgangen af 1967, der i § 4 i lov nr. 40 af 22. februar 1967 er fastsat som frist for fremsættelse af forslaget til lov om ændring i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. og nærværende lovforslag (jfr. bemærkningerne under pkt. 1 til førstnævnte lovforslag).

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Det foreslås i stk. 1, at en inden lovens ikrafttræden meddelt tilladelse eller bevilling i tilfælde af behov kan forlænges. Ansøgning herom må dog indgives inden 1. april 1969, d.v.s. inden 1 år efter lovens ikrafttræden.

Herudover foreslås det i stk. 2 at give arbejdsministeren adgang til i et begrænset omfang at meddele tilladelse til privat arbejdsanvisning. Denne dispensationsbestemmelse er i overensstemmelse med det i arbejdsgruppens betænkning anførte (jfr. s. 38-40) i første række tænkt bragt i anvendelse

for de i bemærkningerne til ændringsforslag nr. 10 i det samtidigt fremsatte forslag til lov om ændring af lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. nævnte fagområder i en overgangsperiode.

Til § 2.

Den foreslåede ret for arbejdsdirektøren til at tilbagekalde tilladelser er videre end de gældende regler for tilbagekaldelse (henholdsvis nægtelse af fornyelse).

Til § 3.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1 om, at arbejdsdirektøren fører tilsyn med privat arbejdsanvisning, der udøves med tilladelse, svarer til bestemmelserne i den gældende lovs § 1, stk. 3, § 1, stk. 4, § 2, stk. 3, § 2, stk. 5, og § 3, stk. 2.

Bestemmelsen i stk. 2 giver arbejdsministeren mulighed for at fastsætte de regler om tilsyn med vikarbureauerne, som resultaterne af den igangværende undersøgelse måtte give anledning til. Såfremt undersøgelsesresultaterne måtte gøre andre foranstaltninger end tilsyn påkrævede, vil en ændret formulering af bestemmelsen blive nødvendig.

Til § 4.

Den foreslåede bestemmelse svarer — med sproglige ændringer — ganske til bestemmelsen i den gældende lovs § 4.

Til § 5.

Den foreslåede bestemmelse, der er ny, er udtryk for et almindeligt administrativt rekursprincip. Den skal i øvrigt ses i sammenhæng med, at der i lovforslaget er givet arbejdsdirektøren videre beføjelser end hidtil til at meddele og tilbagekalde tilladelser og bevillinger.

Til § 6.

Bestemmelsen svarer til § 1, stk. 6, i den gældende lov.

Til § 7.

Med bestemmelsen i stk. 1, sammenholdt med § 6, fastslås princippet om forbud mod privat arbejdsanvisning fra 1. april 1968.

Bestemmelsen i stk. 2, 2. punktum, svarer til henvisningen i den gældende lovs § 2, stk. 2, til § 7 i lov nr. 140 af 26. april 1933.

Forbudet mod privat arbejdsanvisning har et videre område end efter den gældende lov, idet det også omfatter f. eks. gartneri og landbrug (§ 1 i lov om fæstevirksomhedens ordening), hjælp til husgerning (den gældende lovs § 2, stk. 1) og fremskaffelse af sygeplejehjælp, bortset fra sygeplejersker (den gældende lovs § 2, stk. 2).

Bilag 1.

Lov nr. 185 af 20. maj 1933 angående privat arbejdsanvisning, som ændret ved lov nr. 167 af 13. april 1938 og lov nr. 213 af 4 juni 1965.

§ 1. Det er ikke tilladt for betaling, hvad enten den udredes direkte eller indirekte, at tilbyde eller yde sin mellemkomst, ved anvisning eller på anden måde, ved ansættelse af funktionærer eller arbejdere i håndværks-, industri-, transport-, handels- og kontorvirksomhed eller hotel- og restaurationsvirksomhed, herunder ved ansættelse af musikere inden for de sidstnævnte virksomheder.

Stk. 2. Pladsanvisning, som udøves af foreninger af principaler eller funktionærer inden for håndværks-, industri-, transport-, handels- og kontorvirksomhed samt hotel- og restaurationsvirksomhed eller af engageringskontorer, som er oprettet af sådanne foreninger eller af handelsskoler, tekniske skoler o. lign., omfattes ikke af foranstående bestemmelser, for så vidt der ikke tages betaling for den enkelte anvisning, og vedkommende institution har erholdt offentlig anerkendelse af sin anvisningsvirksomhed.

Stk. 3. Den i stk. 2 omhandlede offentlige anerkendelse meddeles af arbejdsdirektøren og skal gives, når vedkommende forening, engageringskontor eller institution underkaster sig de nærmere regler, som fastsættes af socialministeren angående direktørens tilsyn med arbejdsanvisningsvirksomheden. Anerkendelse kan dog nægtes, når direktøren skønner, at der ved den pågældende ordning tilsigtes en omgåelse af de i stk. 1 indeholdte bestemmelser. Anerkendelsen kan tilbagekaldes, når det skønnes, at virksomheden tilsidesætter de ved anerkendelsens meddelelse opstillede vilkår.

Stk. 4. Såfremt det inden for visse områder — faglige eller lokale — må anses nødvendigt for at tilfredsstille den tilstedeværende trang til anvisning, at der gives adgang til at udøve pladsanvisning for betaling, kan socialministeren efter samråd med direktøren og vedkommende principal- og funktionærorganisationer, uanset de i stk. 1

indeholdte bestemmelser, meddele foreninger eller personer tilladelse til at drive pladsanvisning for betaling i den udstrækning og på de nærmere vilkår — derunder angående tilsyn —, som ministeren anser det for påkrævet at foreskrive. Sådantilladelse kan dog højst meddeles for 5 år ad gangen, og en meddelt tilladelse kan tilbagekaldes, såfremt virksomheden tilsidesætter de givne forskrifter.

Stk. 5. De om forhyring af skibsmandskab gældende bestemmelser berøres ikke af reglerne i nærværende paragraf, der dog omfatter pladsanvisning af skibsofficerer.

Stk. 6. Overtrædelse af bestemmelserne i stk. 1 og 2 straffes med bøde eller hæfte.

§ 2. Det er forbudt uden bevilling for betaling, hvad enten den udredes direkte eller indirekte, at tilbyde eller yde sin mellemkomst, ved fremskaffelse af arbejdskraft til midlertidig hjælp ved enhver art af husgerning. Kun en person, hvem en sådan bevilling er meddelt, har ret til at betegne sin virksomhed som husgerningskontor. Bevilling kan ikke meddeles til at drive sådan virksomhed i kommuner, hvor der findes et offentligt arbejdsanvisningskontor, eller hvorfra der er let adgang til at benytte et i en anden kommune beliggende offentligt arbejdsanvisningskontor.

Stk. 2. Det er endvidere forbudt uden bevilling for betaling, hvad enten den udredes direkte eller indirekte, at tilbyde eller yde sin mellemkomst ved anvisning eller på anden måde ved fremskaffelse af sygeplejehjælp i tilfælde, der ikke er omfattet af bestemmelsen i § 7 i lov nr. 140 af 26. april 1933 om autoriserede sygeplejersker.

Stk. 3. Bevilling til at have husgerningskontor eller de i stk. 2 nævnte kontorer for anvisning af sygeplejehjælp meddeles af

arbejdsdirektøren. De nærmere regler angående betingelserne for bevillingers meddelelse, om kontorernes samarbejde med den offentlige arbejdsanvisning og om kontrol med kontorernes virksomhed fastsættes af socialministeren efter indstilling af direktøren. Bevillingen kan tilbagekaldes, når det skønnes, at kontorets indehaver tilsidesætter de for virksomheden givne forskrifter.

Stk. 4. Overtrædelse af bestemmelserne i stk. 1, 1. og 2. punktum, samt stk. 2, straffes som i § 1, stk. 6, anført.

Stk. 5. Uanset foranstående bestemmelser er indehaverne af de ved denne lovs ikrafttræden [den 1. oktober 1933] bestående husgerningskontorer berettigede til at fortsætte deres virksomheder, for så vidt de opfylder de i § 3 i næringsloven af 28. april 1931 fastsatte personlige betingelser for erhvervelse af næringsret. Indehaverne af de nævnte virksomheder, der i henhold til foranstående bestemmelse ønsker at fortsætte deres virksomhed, skal inden forløbet af 3 måneder efter lovens ikrafttræden [den 1. oktober 1933] indsende ansøgning herom til direktøren, der derefter giver pågældende meddelelse om, hvorvidt han opfylder betingelserne for at kunne fortsætte virksomheden, og i bekræftende fald meddeler det fornødne bevis herfor. Efter indstilling af direktøren kan socialministeren bestemme, at der skal nægtes tilladelse til, at en virksomhed fortsættes, eller at en meddelt tilladelse skal tilbagekaldes, når det skønnes, at betaling for anvisning afviger fra den almindelige eller i øvrigt er urimelig, eller når de af tilsynet for de heromhandlede kontorer fastsatte forskrifter i henseende til kontrol, samarbejde med andre anvisningskontorer m. m. ikke opfyldes. En meddelt tilladelse skal tilbagekaldes, når indehaveren ophører at opfylde de i nævnte

bestemmelse i næringsloven fastsatte betingelser.

§ 3. Der kan ikke meddeles ny bevilling til som fæstemand at drive fæstevirksomhed i henhold til lov af 1. april 1891 om fæstevirksomhedens ordning, ligesom der heller ikke kan gives tilladelse til overtagelse af fæstebevillinger, der er blevet ledige ved indehaverens død eller ophævelse af virksomheden.

Stk. 2. Såfremt det inden for lokale områder må anses for nødvendigt for at tilfredsstille den tilstedeværende trang til anvisning af sådan arbejdskraft, der omfattes af lov om fæstevirksomhedens ordning, at der gives adgang til at udøve sådan anvisning for betaling, kan socialministeren efter samråd med arbejdsdirektøren meddele foreninger eller personer tilladelse til at drive sådan anvisning for betaling i den udstrækning og på de vilkår — derunder angående tilsyn —, som ministeren anser det for påkrævet at foreskrive. Sådan tilladelse kan dog højst meddeles for 5 år ad gangen, og en meddelt tilladelse kan tilbagekaldes, såfremt virksomheden tilsidesætter de givne forskrifter.

§ 4. Det påhviler de i henhold til arbejdsløshedsloven anerkendte offentlige arbejdsanvisningskontorer hvert for sit område at have deres opmærksomhed henledt på avertering, navnlig den anonyme avertering, i dagblade el. lign. om tilbud af ledige pladser og indsende anmeldelse til direktøren, såfremt kontoret får kendskab til annoncer, der må formodes at tilsigte en omgæelse af det i denne lov indeholdte forbud mod anvisning f. eks. gennem krav om økonomiske eller andre ydelser fra den pladssøgendes side.

**Lov nr. 53 af 1. april 1891 om fæstevirksomhedens ordning,
som ændret ved lov nr. 17 af 23. februar 1894, lov nr. 127 af 15. april 1930
og lov nr. 213 af 4. juni 1965.**

§ 1. Det skal herefter være forbudt uden bevilling for betaling — hvad enten denne udredes direkte eller indirekte — at tilbyde eller yde sin mellemkomst, være sig ved blot anvisning eller på anden måde, til afslutning af tyendekontrakter, gældende for indlandet eller udlandet, eller til at anbringe eller antage arbejdere til arbejde i udlandet. Bevilling kan meddeles såvel kvinder som mænd. Kun personer, hvem en sådan bevilling er meddelt, har ret til at betegne sig som fæstemænd og deres forretningslokaler som fæstekontorer.

§ 2. Fæsteforretningernes antal bestemmes i København og købstæderne af kommunalbestyrelsen, på landet af amtsrådet. Bevillingen meddeles i København af magistraten uden for København henholdsvis af kommunalbestyrelsen eller amtsrådet. I landkommuner skal det stedlige sogneråd forinden have udtalt sig for oprettelsen af en fæstevirksomhed der på stedet. I København må ingen bevilling gives til fæstevirksomhed, der omfatter både mandlige og kvindelige tyender eller arbejdere.

Bevillingen kan til enhver tid tilbagekaldes af kommunalbestyrelsen eller amtsrådet,

når den pågældende har forset sig imod nogen af §§ 3, 5 og 6 eller af de i medfør af § 3 fastsatte regler,
eller har gjort sig skyldig i en i den offentlige mening vanærende handling
eller i et forhold, som gør det uforsvarligt at betro ham at udøve fæstevirksomhed.

Det står ham dog i løbet af 8 dage åbent at kræve spørgsmålet om bevillingens tilbagegivelse forelagt justitsministeriet til afgørelse.

§ 3. Den, der søger bevilling, skal opgive det sted, hvor forretningen skal drives, og den må ikke uden samtykke af kommunalbestyrelsen drives fra noget andet sted.

Fæstevirksomhed må ikke drives sammen med beværtningsnæring.

I København må der ikke være fæstekontor for mænd og kvinder i samme ejendom, og det skal på iøjnefaldende måde være betegnet, om fæstekontoret er for mænd eller for kvinder; for bestående autoriserede fæsteforretningers vedkommende træder denne bestemmelse dog ikke i kraft før 2 år efter lovens stadfæstelse.

De nærmere regler for fæstevirksomheden og betalingen derfor fastsættes af kommunalbestyrelsen med justitsministeriets godkendelse.

§ 4. Om de i medfør af § 3 fastsatte regler har kommunalbestyrelsen uden ophold at give meddelelse til politimesteren eller politimestrene i dens virkekreds, hvem den tillige, så snart en bevilling til fæstevirksomhed er givet, sender en bekræftet genpart deraf. Politimesteren påser, at nærværende lov med de af kommunalbestyrelsen fastsatte regler findes oplået på et iøjnefaldende og tilgængeligt sted i forretningslokalerne og overholdes.

§ 5. Når en husbond mener at have noget krav på et tyende, der har forladt hans tjeneste, er fæstemanden pligtig til på hans opfordring at meddele ham de oplysninger om tyendets opholdssted, som han måtte være i besiddelse af.

§ 6. Den fæstemand, som forser sig imod nogen af §§ 3, 4 og 5 eller af de i medfør af § 3 fastsatte regler,
eller fordrer eller modtager yderligere betaling end den takstmæssige,
eller mod bedre vidende offentlig eller til nogen af parterne giver urigtige meddelelser om tyende- eller arbejdsforhold,
eller forleder et tyende til at forlade en tjeneste for at tage en anden,

eller medvirker til afslutning af tyende- eller arbejdskontrakt, uagtet han ved, at tyendet ikke er lovlig skilt fra sin sidste tjeneste eller ikke kan blive det, inden den nye tjeneste skal tiltrædes, eller for så vidt tyendet er under 18 år, uden at have forvisset sig om, at det har forældres eller værges samtykke til bortfæstningen,

straffes, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter den almindelige lovgivning, med bøder. Under skærpende omstændigheder, særlig når urigtige meddelelser om tyendeforhold eller om arbejdsforhold i udlandet er givet tyende eller arbejdere, kan straffen stige til hæfte. Den fæstemand, som

findes skyldig til straf efter ovenstående bestemmelser, har at yde den eller de skadelidende en efter rettens skøn fastsat erstatning.

§ 7. (Ophævet ved lov nr. 127 af 15. april 1930).

§ 8. (Ophævet ved lov nr. 213 af 4. juni 1965).

§ 9. §§ 2, 3 og 4 i Tyendelov for Kongeriget Danmark af 10. maj 1854 ophæves. Loven træder i kraft 3 måneder efter den dag, da det nummer af Lovtidenden, i hvilket loven kundgøres, udkommer. Denne lov gælder ikke for Færøerne.